

Egy kislány korai sorai...
ÍRÓ-DEÁK PÁLYÁZAT 2020.

Beszélgetés az egérrel

Kattog az egér,
Kérdi is tőle egy kislány:
Mit szeretnél?

Az ezt feleli:
Katt, katt, katt,
A nyomtató mindjárt nyomtat.

Nyomtat is az verseket,
Vicceseket, szépeket,
Olvassák azt eleget,
Böngészik a rímeiket.

Lesz belőle esti mese,
Vagy egy gyermek nevetése.
Ebben segít az én munkám,
Lapbeszúrás, bízd csak rám!

Segítem a monitort,
Ha kattintok, fogad szót.
Ebből áll az egér dolga,
Ha egy géphez van kapcsolva.

Mindjárt jövök,
Katt, katt, katt,
S búcsút int a kislánynak.

Daloló állatok

Dalolna a sárgarigó,
Ha szép sárga párja,
Messze el nem szállna.

Dalolna a Medve koma,
Ha duett társa volna,
Nem is dalol Medve koma,
Mert nincs énekes barátja.

Énekelne a vakond is,
Ha lenne vakond kotta,
Határozott, elmegy hát a boltba.

Kérdezi az eladótól:
Eladó Pajtásom!
Van-e polcon, poros polcon,
Egy szép vakond-kotta?

Vakond, vakond,
Nem árulok kottát,
Vigyél inkább el helyette,
Egy pihe-puha vattát.

Szegény vakond lehorgasztja
Kicsi, buksi fejét,
Ő sem dalolhatja az erdő énekét.

Jött egyszer egy szarvas,
Sírva, bőgve jajgat:
Elvesztettem rézfúvósom,
Gyönyörű szép fuvolám,
Kerestem itt, kerestem ott,
El is kopott csizmám.

Dalolnék én, de fuvola nélkül
Szörnyen hamis vagyok én.
Szegény szarvas nem is dalol.
Jajgat tovább: Nem találok fuvolám.

Ő sem dalol erdőszélen,
Nocsak, nocsak, lám, lám, lám.

Aztapaszta!
Visszaszáll a sárgarigó
Gyönyörű szép sárga párja,
Mellette egy nőstény mackó,
Duett társa medvének.

Rigó hátán vakondkotta,
Meg is jött a vakond hangja,
Maci hátán fuvola,
Szarvas kezébe adta.

Énekeltek táncoltak,
Amíg el nem fáradtak.

A varázslatos sötétség

A sötétség varázslatos,
Itt születnek az álmok,
És ez titokzatos.

Kék pillangók szárnyuhogását sodorja felém a szél,
Merre lépjek hát én?
Itt az álmaim küszöbén,
Ha kinyújtom karom,
Közel 's távol: Álom.

Kérdésekre a választ várom,
Miért is tétovázom?
Fények gyúlnak szerteszét,
S fenyves küldi egy dallam halk szelét.

Futok, magam sem tudom miért,
Lábaim alatt, ködben úszó, kék rét.
Fénypelyhek, s pillangók,
Elragadó álmhálók,
Hárfán játszó tündérlányka,
Így ér véget az álmom ma.

Azóta is vágyakozom,
Hátha újra megálmodom.

Az értetlenkedő henteskés

Volt egyszer egy henteskés,
Éles volt a pengéje,
De az esze, gyengéje.

Jött ma épp egy vevője,
Azt kérdezte meg tőle:
Hentes uram jó napot!
Marhát ugyan kaphatok?

Nincs hentes, csak henteskés.
Mire így a hetyke kés.
Mit adhatok jó vendég?
Mondja: a kamrába mi kell még?

- Marha kéne, te kis gyáva,
Hentes pótló, ugye vágja?
- Vágom a marhát persze,
De ez a kérdés, most hogy jön ide?

- Marhát, kérem marhát,
Adja ide, fél kilóját!
- Vágom, tessék itt is van a húsa,
A 100-ast kérem rakja a pultra!

- 100-as? Ezért a mócsingért?
- Adja ide a marháért,
Vagy kimegyek a pult mögül,
Aztán szót ért!

- Nem szükséges jó uram,
Itt a 100-as a pultra raktam.
Kirohan az üzletből,
S minden hentest elkerül.

Álom

Valamikor éjnek éjén,
Karácsonynak szép estéjén
Álmodtam egy világot...

Fellegek közt szálltam,
Unikornist is találtam.
Felültem rá, s megláttam
A mezőt és hegyeket,
Tavakat és berkeket.

Leszálltunk a paripámmal,
És egy szép nagy szivárvánnyal.
Pitypangok közt sétálgattam,
Jött egy enyhe fuvallat,
S ott termettem egy fa alatt.

Az álmok fája volt ez,
És a tetején egy törpe levelez.
Álmokat küld gyerekeknek,
Rámnézett, s bólintott,
Én felültem egy levélre,
Mi hazarepít az éjbe.

Kinyitom a szemem,
És fénylő ragyogás,
Karácsonyfa, nem vitás.

Ajándékot bontogattunk,
Beszélgettünk, nevetgélünk,
Vacsoráztunk, énekeltünk.

Evés után néztem a fát,
És emlékeztem az álmomra,
Mert a mezőt, a tarka mezőt,
Hegyeket, tavakat, berkeket,
Elfeledni nem lehet!

Kirándulás

Eger, itt terem az eper
Mind megeszi a sok ember.

Kecskemét, ide hozd el a kecskéd,
Kap majd friss zöld füvecskét.

Szilvásvár, eladhatod a szilvát,
De csak a szép lilákat.

Zalakaros, hétköznapi madárdalos,
Örül ennek a sok lakos.

Budapest, itt mindenki képet fest,
Ecsettel és festékekkel egész nagy Pest remekel.

Verset író leányka
Véget ért a mondája.